

Tôi Học Vẽ

Tôi sinh trưởng trong một gia đình đặt trọng tâm về học vấn và đạo đức. Bố Mẹ tôi chăm chút cho đàn con học hành thành đạt và uốn nắn cho nên người tử tế. Những “văn nghệ của cuộc đời” như cầm, kỳ, thi, hoạ... đối với gia đình tôi đều có vẻ viễn vông xa vời. Thậm chí đọc tiểu thuyết, coi ciné cũng ít khi được nhắc tới (chắc các cụ sợ đó là mằm mống gây tư tưởng nổi loạn, hư hỏng...?) Không những thế các cụ tôi còn sợ những món văn nghệ đó cản trở việc học hành thi cử!

Lên đến trung học tôi mới chỉ được biết đến vài bài hát như “Tình Quê Hương”, “Trường Làng tôi”, “Ra khơi”, “Bạch Đằng giang”... Lần đầu tiên được nghe bà chị họ hát bài “Nắng Chiều” tôi đã thích ngay và hát theo đến thuộc lòng! Tôi chẳng biết Phạm Duy, Thái Thanh... là ai, lại càng không biết Beethoven, Bach... còn Picasso, Van Gogh thì hoàn toàn xa lạ.

Bố Mẹ tôi, dậy con theo nền nếp cổ, luôn nghiêm trang cẩn trọng, chỉ khác nếp xưa là cho con gái cũng được học cao, được quý hoá như con trai. Công việc nội trợ, mẹ tôi vẫn chỉ dậy bảo và sai con gái, còn con trai chẳng phải đụng đến công việc nhà! Điều khác biệt thấy rõ là cả 3 con trai đều được đi du học Âu Mỹ, còn 3 con gái tuy học giỏi chẳng thua gì con trai nhưng đều ở nhà, học đến đại học rồi đi lấy chồng!

Mẹ tôi sinh trưởng trong một gia đình văn nghệ hơn, hay đàn hát vui đùa. Các cậu tôi biết đàn hát, ngâm vịnh, từ thửa nhỏ đã được nghe máy hát chạy đĩa. Ông ngoại tôi thuê kiến trúc sư người Pháp xây căn nhà 3 tầng bằng gạch đầu tiên trong tỉnh, kiến trúc rộng rãi, tiện nghi theo lối Tây phương, nhưng mái lại cong và rộng phượng kiểu Á đông. Nhà có phòng riêng nghe nhạc, có thư viện đầy sách cho các con tha hồ đọc.

Ông Ngoại tôi cũng có những thú giải trí đặc biệt, ngoài chuyện thích chơi cây cảnh, chim muông, ông tôi mê sưu tầm đồ cổ. Ông đã lặn lội khắp nơi lùng mua những đồ sứ đời Minh, đời Thanh... Đồ cổ của ông tôi trưng bày trong nhà đã bị bọn quan lại thời đó dòm ngó, khi thì khéo léo gợi ý, khi thì dùng quyền lực dọa nạt lấy đi, gây phiền hà rất nhiều cho gia đình. Đồi chóe cổ lớn đời Minh, ông tôi phải đem cất dấu đi nơi khác, xây dấu giữa 2 lần tường. Thời Pháp thuộc, họ nghi có dấu diêm cách mạng, lính Tây đã bắn phá tường, làm tan nát kho đồ cổ! may thay ông tôi đã mất trước khi đó nên không phải thấy cảnh đau lòng ấy.

Ông Nội và ông Ngoại tôi đều đậu cử nhân Nho học nhưng nếp sống lại khác nhau. Họ Nội tôi nghiêm trang, không đùa rỡn, mọi việc đều chuẩn mực. Bên Ngoại thì thoải mái, văn nghệ, hay cười đùa tuy vẫn theo nền nếp cổ. Mẹ tôi đi lấy chồng không mang theo máu văn nghệ của gia đình mà lại giáo dục các con theo tiêu chuẩn đạo đức khá nghiêm khắc của Bà. Điều đặc biệt là khi dạy con, Mẹ tôi thường kèm thêm những câu ca dao, câu Kiều, ví von điển tích. Nhờ Mẹ mà chúng tôi biết đến chút thơ văn!

Nhưng tuyệt nhiên cả hai họ Nội Ngoại chẳng nghe ai có máu vẽ vời! Tôi chỉ biết đến môn vẽ khi trường có giờ Hội hoạ. Tôi cũng thích thú với môn học mới lạ này và ráng vẽ đạt điểm cao như những môn khác. Tôi đã có lần được ông thầy dạy vẽ chấm nhất một bài trong lớp mà tới nay tôi chẳng còn nhớ đó là hình vẽ con chó hay củ khoai nữa!

Tôi cố học thật giỏi, đậu đạt thật cao để được theo các anh du học nhưng giấc mộng không thành. Tôi đã nghe lời ngon ngọt nhận lời chạm ngõ trước khi xong tú tài! Ngày đó tôi chỉ thấy các anh hùng dân tộc như Nguyễn Thái Học là đáng kính trọng, các khoa học gia, các kỹ sư là người có đầu óc uyên bác còn bác sĩ thì cứu người có đáng quý nhưng mùi nhà thương thì thật đáng sợ! (Chúng tôi vừa đến thăm mẹ một cô bạn ở khu ngoài da nhà thương Bình Dân về, cái mùi nặng nề vẫn còn ám ảnh mãi!)

Thế rồi lại có một anh chàng đến tán một cô gái khô khan như tôi, chỉ biết cố học để đi Tây du học, chưa hề mơ mộng lứa đôi, tuy bề ngoài thì tóc dài mượt mà, áo trắng học trò tha thướt! Chàng sinh viên năm cuối y khoa này đem đến một tập thơ chép tay nắn nót bằng mực tím đầy những bài thơ thu vàng của Lưu Trọng Lư, thơ tình ướm át của TTKH, thơ lãng mạn của Xuân Diệu... cùng những bài thơ tình mộng mơ cất trong báo... Chàng lại còn gửi đến cho tôi nghe một cuốn băng chàng vừa đàn vừa hát, giọng rất trầm bổng, thỉnh thoảng lại chen vào vài lời tỏ tình trước khi hát! Chàng lại còn dụ tôi tới dự tiệc cuối năm ở trường Y và nghe chàng hát. Tôi nghe chàng hát những bài ca lạ hoắc, tình tứ thì cũng hơi khâm phục nhưng lại nghĩ con trai gì mà “yêu” quá, “ướm” quá, khác xa người trong mộng Nguyễn Thái Học oai hùng của tôi. Và lại tôi đâu muốn vướng mắc sớm vào đường tình ái, con đường chồng con suốt ngày chui vào bếp nấu nướng, bế con, thay tã... tầm thường của nữ nhi! Tôi tài giỏi hơn, tôi thua gì nam nhi, tôi phải du học để trở thành 1 khoa học gia chứ!!!

Chẳng biết có nợ nần duyên kiếp gì không mà chàng cứ cố công theo đuổi, ra sức tán tỉnh còn tôi thì cứ mơ mộng du học! Chàng nói đủ thứ chuyện, chuyện nào nghe cũng hay, cũng sâu sắc thâm trầm... giọng luôn nhỏ nhẹ, êm đềm..., lâu lâu lại buồn khổ với ánh mắt chìm sâu... làm tôi cũng hơi mũi lòng!

Chàng âm ức vì đã được nhiều gia đình muốn gả con gái cho. Mấy cô sinh viên trường Dược, mấy cô y tá ra sức chiều chuộng, phải né tránh mà lại bị một cô chưa xong trung học lạnh nhạt. Tôi hỏi thì chàng bảo anh học bên thư viện Pháp, ngó sang nhà em trước cửa, lặng lẽ ngắm em từ thửa em mười ba lớn dần tới ngày nay. Anh luôn nghĩ em là của anh, chúng mình sẽ bên nhau suốt đời!!! Phần tôi, còn đang mơ mộng đi du học nên bác sĩ, tiến sĩ... đối với tôi lúc đó chỉ là kỳ đà cản mũi! Nhưng chàng đã quyết tâm bắt cho bằng được “con nai vàng ngơ ngác” nên bao lời ngọt ngào, thơ mộng, hứa hẹn chờ đợi... nhất là ánh mắt chìm sâu... đã siêu lòng con nai vàng! Có lẽ cũng là duyên số nên chúng tôi cùng quen biết một bà cô họ và sau này mới biết em gái chàng lại cùng học với tôi!

Chàng năn nỉ chạm ngõ, thế là mộng du học tan thành mây khói! Tôi chỉ còn yếu ớt bắt chàng chờ đợi thêm vài năm nữa để vào đại học! Tôi vào học Dược ba năm rồi đi lấy chồng, bận rộn với con nhỏ, tiếp tục đi học rồi đi làm... quên lãng mọi ước mơ tuổi trẻ. Sau này tôi hỏi chàng sao chẳng bao giờ em còn thấy ánh mắt làm “đắm” lòng người khi xưa thì chàng cười rạn rở: lấy được nàng rồi còn gì buồn khổ gây “đắm” lòng người nữa! Bây giờ để người ta biết mình “mê” người ta chỉ tổ bị hành hạ toi bồi mà thôi!!!

Khi Bố tôi mất đi, thời xã hội chủ nghĩa, tôi muốn phóng to tấm ảnh Bố tôi để thờ, tôi nảy ý định vẽ lớn ra chân dung người Cha yêu quý. Tôi cặm cụi vẽ bằng bút chì, tô đậm nhạt khoảng một tuần thì xong, mọi người bắt đầu ngắm nghía khen tôi vẽ khá giống. Bức tranh đã được để trên bàn thờ nhiều năm. Sau đó tôi cũng vẽ vụng về thêm vài bức tranh nữa rồi lo chuyện vượt biên!

Từ khi trôi dạt sang xứ người, vợ chồng tôi bận rộn xây dựng lại đời sống mới, chúng tôi vừa vất vả đi học lại vừa chăm chút đi làm nuôi các con. Phần tôi vừa học, vừa làm, vừa com nước hầu hạ chồng con, thời giờ chơi với con còn chẳng có, thì giờ đâu nghĩ tới các thú vui giải trí cho riêng mình. Thế rồi cuộc đời trôi vèo vèo qua như giấc mộng, đến khi bừng tỉnh thì tóc đã 2 màu tiêu muối...

Bỗng cách đây ít năm, được tin Bác Bùi Xuân Đáng mở lớp dạy trồng Lan và dạy Vẽ, làm tôi lại nhớ đến thú vui nho nhỏ của mình. Giờ đây các con đã khôn lớn, tôi đã có chút giờ rảnh, tôi vội ghi tên học Vẽ. Thầy dạy chẳng lấy học phí, chỉ muốn truyền bá một thú vui rất thanh tao. Lớp học bắt đầu hơn 20 người, đa số tóc đã 2 màu tiêu muối, vì cùng chung sở thích nên tình thân đã mau chóng nảy nở.

Bác Đáng dạy rất tận tâm, khá nghiêm trang, phải đi học đề nộp bài đều hàng tuần, vẽ trong lớp đề hướng dẫn thôi nhưng chủ yếu về nhà phải vẽ rất nhiều. Vợ chồng Bác Nghiêm đã trên 70, cao tuổi nhất lớp nhưng cũng hăng hái nhất được bầu làm trưởng lớp Hai bác rất tận tụy, đi sắm khung vẽ, canvas, đủ các hộp màu, đủ loại cọ, giấy... cho tất cả học viên.

Lần đầu được vẽ trên canvas bằng vải, được dùng các màu acrylic thật đẹp, tôi thấy hấp dẫn thú vị quá! Bác Đáng hướng dẫn cách cầm cọ, cách pha màu. Chúng tôi phải tập pha màu ở các độ đậm nhạt khác nhau, cách trộn các màu nguyên thủy thành những màu mới. Chúng tôi tập vẽ phác hoạ trên giấy rồi in lên canvas. Bác Đáng nổi tiếng với cách nuôi trồng Lan, Bác rất yêu hoa Lan nên muốn chúng tôi tập vẽ hoa Lan trước! Chúng tôi đâu biết Thầy muốn chúng tôi sẽ vẽ nhiều bức tranh lan góp mặt ở hội chợ triển lãm hoa lan sắp tới, tranh lan đua thắm cùng lan thật thì còn gì đẹp đôi bằng!

Trông những cảnh lan tuyệt sắc bên ngoài hay ngắm những bức hình Lan chụp rất đẹp trong sách chúng tôi muốn vẽ ngay lên canvas nhưng thực tế thật tàn nhẫn. Chúng tôi vẽ thật khó khăn, vụng về, chẳng được như ý.

Thấy chúng tôi nản chí, bác Đáng khéo léo an ủi, khuyến khích. Bác chỉ dẫn rất cẩn kẽ, hướng dẫn vẽ từ từ, bắt đầu từ dễ tới khó dần. Lá cây lan phải vẽ uốn cong sao cho mềm mại, màu sắc phải chỗ đậm chỗ nhạt, sao cho hợp lý và rục rờ dưới ánh sáng. Hoa Lan phải pha màu sao cho chính xác, linh động dưới ánh nắng.

Chúng tôi lại chăm chú vẽ, sửa sang từng chút. Bác đem từng bức tranh của mỗi học viên ra phân tích, phê bình để mọi người cùng học hỏi. Sau vài tháng học, học viên cứ từ từ giảm dần vì nhiều người bận rộn việc riêng, nhất là tự cho mình không có khiếu vẽ tuy Bác nhấn mạnh cứ chịu khó thực tập nhiều rồi ai cũng vẽ được.

Về nhà chúng tôi phải miệt mài vẽ cho xong để kịp nộp bài kỳ tới. Bác còn cho chúng tôi tới nhà thực tập thêm. Hai bác Nghiêm vừa vẽ đẹp, vừa chịu khó thường đến học thêm, Bà Nương tuy “mình hạc xương mai” nhưng có khiếu vẽ và rất hăng say. Bà Ân chăm chú vẽ Lan tỉ mỉ rất đẹp. Hai vợ chồng cô Hà vẽ Lan rất sống động, màu sắc linh hoạt. Các học viên khác cũng vẽ miệt mài say sưa để nộp bài. Hai vợ chồng tôi cũng túi bụi vẽ Lan, chẳng có thì giờ xung khắc ý kiến nữa!

Tôi đã may mắn chiếm được giải nhất đầu tiên về vẽ hoa Lan nên thêm hăng say. Sau đó cô Hà, bác Ân cũng lần lượt được lãnh giải nhất vào những tháng về sau... Phần tôi vẽ rất say sưa, thức khuya dậy sớm một mình trước giá vẽ mấy tháng liền. Nhiều hôm tôi vẽ tới 1, 2 giờ sáng lúc nào không hay, sợ mai đi làm không nổi đành phải ngưng. Có hôm mất ngủ tỉnh dậy lúc 2, 3 giờ khuya, mãi mê vẽ tới sáng rồi phải vội vã sửa soạn đi làm, lòng còn tiếc nuối.

Tôi ngồi vẽ thường hay bị chồng con đi qua lại phê bình, lúc thì tấm tắc khen khi thì chê bai tận tình. Cô con gái hay ôm lấy mẹ an ủi “Mẹ vẽ hoa Cattleya đẹp quá, con thích màu tím này lắm, hoa nữ hài màu cũng dễ thương... nhưng lá chưa được tự nhiên mẹ a...” Nhờ những lời phê bình của chồng con, tôi cũng chịu khó sửa sang lại, quả thật coi có khả quan hơn trước. Đôi khi con rề tôi cũng tội nghiệp mẹ vợ bị phê bình tới tấp, con gái tôi bảo chồng “anh đừng lo, mẹ chùi lắm, bị phê bình hoài vẫn say sưa vẽ không sao đâu!” Điều gì thấy đúng thì tôi sửa, còn không đồng ý cứ ậm ừ để đó theo ý mình! Chỉ vài ngày sau ngắm đi ngắm lại, thấy có chỗ chưa vừa ý tôi mới sửa. Vẽ tranh cũng như viết văn tôi càng coi lại càng muốn sửa hoài, chẳng bao giờ tôi hoàn toàn hài lòng.

Con tôi hay đùa “Sau này họa sĩ có nổi tiếng là nhờ có đàn cô vẫn phê bình này đấy nhé.” Đôi khi mãi vẽ không kịp nấu cơm, thấy trẻ đang lo không biết nấu món gì cho kịp thì chồng tôi đã mau mắn “Thấy họa sĩ vẽ say sưa quá bố con tôi đã biết thân phận đi mua đồ ăn rồi.” Có hôm cuối tuần cậu con trai thấy mẹ đang túi bụi vẽ chum lan rừng đã vội nói “Hôm nay xin họa sĩ cứ hành nghề, con xin mời cả nhà đi ăn.” Họa sĩ vườn vội nheo mắt cười cảm tạ! Thế là được 1 ngày vẽ đã đời!

Chồng tôi sau con bệnh đã về hưu, nhiều thì giờ rảnh nhưng anh có vẻ mê âm nhạc hơn, thích sáng tác đàn ca và mê trồng cây cảnh, bonsai hơn là vẽ. Tuy thầy khen anh có khiếu vẽ và anh đã vẽ một bức hoa Lan màu sắc rất linh động nhưng anh đã bỏ dở dang. Tôi đã khuyến khích anh nhiều nhưng anh trả lời “Em vẽ đã bỏ xa anh rồi, thôi mỗi đứa một thú vui!”

Sau khoá một còn lại khoảng mười học viên, toàn những người mê vẽ. Chúng tôi thấy rõ tuy là môn giải trí nhưng tốn rất nhiều thì giờ và công sức, đã lỡ vẽ bức nào là miệt mài chìm đắm cả tháng chưa xong.

Bác Đấng luôn nhấn mạnh phần ánh sáng là quan trọng nhất, phải nhận xét chỗ nào sáng, chỗ nào tối để pha cho đúng màu. Dưới bàn tay khéo léo của Bác, cành lan nổi bật trên nền canvas. Bác mới sửa ít phút mà chiếc lá đã như vươn ra khỏi bóng tối, thật kỳ diệu. Chúng tôi cố tô màu cho đúng hình chụp, nhưng sao đa số hoa Lan của chúng tôi chẳng linh động như trong hình!

Sau một thời gian cặm cụi vẽ, nhiều người đã tiến bộ vì tranh đã thấy ra dáng hoa Lan, hoa đã nổi 3 chiều nhờ nắm đợc nguyên tắc ánh sáng. Chúng tôi vẽ say sưa, quên cả chuyện trò, trong lớp nghe rõ tiếng xe chạy ngoài đường.

Vài tháng sau học viên còn có vài người, toàn những người mê vẽ và quyết tâm theo đuổi!

Về nhà chúng tôi còn bận hơn. Đi làm về, cơm nước qua loa là tôi bắt đầu mang giá cộ ra “hành nghề”! Quên cả tâm tình với chồng con, bỏ luôn cả mấy show hấp dẫn trên TV cùng mấy chương trình vẫn ưa thích...

Có vẽ tranh tôi mới tìm thấy khía cạnh khác của con người mình. Mấy chục năm nay tôi chưa hề thấy mình đam mê điều gì, chẳng thấy chút máu văn nghệ nào. Tôi thường ít kiên nhẫn, chóng chán và chủ trương đại khái chủ nghĩa cho cuộc đời thoải mái, dễ chịu vậy mà lúc vẽ tôi bỗng thành kỹ càng và khó tính. Chỉ khi nào đạt đúng ý tôi mới chịu ngưng, tôi ngạc nhiên thấy mình say sưa vẽ cả buổi không thấy chán, có những bức tranh tôi vẽ từ ngày nọ qua ngày kia cả tháng trời mà vẫn kiên nhẫn vẽ tới cùng!

Tôi bây giờ thành rất tỉ mỉ, không còn đại khái chủ nghĩa, không ngại khó, ngại công, vẽ đi vẽ lại cả mấy ngày cho tới thật ưng ý. Lâu lâu mất hứng, tính cũ nổi dậy, tôi miệt mỏi bỏ ngang, có những bức tôi tạm ngưng vẽ vì đã mỏi lưng mỏi cổ... nhưng biết chắc mình sẽ trở lại vẽ thêm cho tới khi vừa ý.

Chồng con tôi thấy tôi say sưa vẽ cũng ngạc nhiên, nhà cửa êm ấm vì tôi đâu còn thì giờ than chồng, la con nữa. Chồng tôi tính hay vui đùa: “Em vẽ giải trí biết đâu tranh lại đắt giá đấy!” Các con cũng hòa vào: “Mẹ nhớ chia tranh cho chúng con trước nhé, khéo tranh nhau ra toà đấy!”

Thầy dạy vẽ hoa Lan mà tôi thì mê phong cảnh. Sau khi tôi vẽ đợc vài bức hoa Lan, biết cách cầm cọ, pha màu... tôi bắt đầu thực hiện ước mơ vẽ phong cảnh của mình!

Tôi thích du lịch, trong khi giang hồ các nơi tôi đã chụp nhiều bức hình phong cảnh khá đẹp. Thế là tôi say sưa vẽ, hết cảnh núi tuyết Alps cao ngất bên Âu Châu, hồ xanh biếc bên Thụy Sĩ, vùng núi Canada, cảnh sương mù bên Tàu, Vịnh Hạ Long ở quê nhà... Kỳ này không phải nộp cho Thầy mà tôi vẽ miệt mài quên cả ăn uống làm chồng con tưởng tôi vẽ bài thi môn khoá!

Thế mà đã hơn 2 năm từ ngày tôi “bập” vào cái thú vui vẽ vời!!! Đúng như bác Đấng nói “cái thú vui thanh cao”, mà lại chẳng tốn tiền. Tuy chỉ tốn vài trăm mua canvas, màu và cọ... nhưng tôi đã tốn biết bao thì giờ mới tạm xong 1 bức tranh. Nhìn những tác phẩm của mình, tuy chưa phải hoạ sĩ chuyên nghiệp nhưng đó là công sức bao ngày đêm đam mê say sưa, tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên, không ngờ mình cũng vẽ được vài bức tranh ngon lành tuy mới là HOẠ SĨ VƯỜN!

Điều an ủi lớn nhất cho tôi là có 2 bức vẽ đã được 2 ân nhân của tôi đặc biệt yêu thích. Tôi đã ân cần tặng 2 bức tranh ấy coi như món quà ân tình đối với sự giúp đỡ không lấy gì đền đáp được. Thứ nhất là người Anh cả đã tận tụy dạy dỗ các em, khi chúng tôi còn nhỏ. Cuộc đời tôi nay có ấm no, ngoài công ơn cha mẹ, chính là nhờ người Anh đáng kính ấy. Bức thứ hai tôi tặng vợ chồng cô em họ đã tận tình giúp đỡ khi chúng tôi mới chân ướt chân ráo tới xứ sở này.

Tôi vẽ tranh rất lâu, sơn phết rất khó tính nên giá trị của bức tranh ít nhất nằm trong bao công sức tôi cặm cụi ngày đêm để hoàn thành một tác phẩm tôi tạm ưng ý và được đem cho mọi người thưởng lãm. Tôi coi chúng như những đứa con mang nặng đẻ đau, nên ít khi dứt ruột cho ai, cứ sợ người ta đem về bỏ xó, tủi công mình. Đặc biệt với những ân nhân nghĩa nặng tình sâu này, khi nhìn thấy ánh mắt họ rực sáng lúc nhận tặng bức tranh ưa thích, tôi thấy tài vẽ mọn của mình kết quả thế là quá đủ!

Tôi còn có một bức tranh tôi rất quý: bức vẽ Làng Tình Chí Choé! (Đám bạn cũ chúng tôi mở Web riêng thường đùa vui chi choé với nhau hàng ngày). Khi các bạn cũ Trung Vương có ý định về già lập một làng chung sống bên nhau, bạn Đỗ Dung nêu ý kiến lập một ngôi làng với vườn cây rau trái... thế là tôi tưởng tượng và vẽ ra Làng Tình Chí Choé: tôi đưa tất cả mây nước, núi đồi, thác bạc, ao hồ vào bức tranh cho thơ mộng... rồi cùng các bạn thực hiện ngôi làng với đầy đủ đền chùa, nhà thờ, nhà thủy tạ, ao cá... cùng những căn nhà đầy hoa quanh hồ, những lều tranh cheo leo bên sườn đồi... Tôi cặm cụi vẽ biến LTCC trong mộng... thành tranh! sửa sang thêm bớt mãi rồi cũng tạm xong.

Tới ngày Đại Hội xum họp, chúng tôi rủ nhau ra Hồ Mộng picnic vui đùa, ăn nhậu, cùng nhau tâm tình hưởng gió mát, cảnh thiên nhiên rồi cùng nhau ký tên giữ nhà trong LTCC! Mỗi lần nhìn bức tranh với mấy chục tên của các Bạn bè, lòng tôi thấy ấm cúng, những kỷ niệm tươi đẹp cũ trở về... nhớ đến những khuôn mặt tươi vui của các bạn, những tiếng cười nói sảng khoái, tiếng đùa cợt chí choé như thừa còn trẻ, nhớ cả đến những khoanh dưa hấu đỏ au, đến món gỏi soài chua ngọt, nhớ cả món gà hầm bồ dưỡng, món ốc giả ba ba hấp dẫn và cả món sushi tôm biển mất nhanh chóng...! Bức tranh tuy còn vụng về nhưng là chất keo gắn bó các bạn cũ lại với nhau, để chúng tôi có ngôi làng chung mơ mộng!

Trước kia trong gia đình, tôi thuộc loại dùi đục chấm mắm cáy vì chồng con tôi ai cũng biết đàn ca, thích đùa dỡn và chê tôi thiếu văn nghệ, không biết đùa! Trước kia tôi chỉ có chút tinh thần nghệ thuật là thích cắm hoa và đã may mắn chiếm vài giải thưởng. Tôi nhớ hồi nhỏ đã xin bố tôi cho đi học lớp cắm hoa của một bà thầy từ Nhật sang, bà dạy lớp cắm hoa kiểu Nhật với tiền học khá đắt. Cho tới bây giờ tôi vẫn thích lối cắm hoa ít bông mà đầy nghệ thuật này, người ta có thể thưởng lãm từng nét cong của cành cây phối hợp hài hoà với từng bông hoa, từng cọng lá chứ không phải lối cắm hoa "lây thịt đè người" đầy màu sắc của Âu Mỹ, chỉ dùng để trang hoàng những căn phòng lớn! Có điều là trong nhà tôi bị chê thiếu văn nghệ, không biết đàn ca gì nhưng chính tôi đã phải lén chồng dắt các con đi học đàn vì đi "cải tạo" về anh rất ngại khi nghe tiếng piano vang đầy trong xóm! Bây giờ nghe các con đàn ca ríu rít thì anh bảo chúng có máu văn nghệ giống hết bố! và nếu không có mẹ nó com nước hầu hạ thì bố con nó đâu được thông thả ngồi làm nhạc, ca hát với nhau nhi! Nhưng thời buổi kara ô kê này hình như người nghe hiếm hơn người hát! Nên tôi chỉ cần vênh tai nghe rồi lên giọng phê bình! Bây giờ nhờ biết vẽ tôi cũng được anh dừng bước vào giới 'NGHỆ SĨ' (dù bằng lối tắt!) tuy mới chỉ là HOẠ SĨ VƯỜN!!!

Tôi dự tính học vẽ để sau này về già khi rảnh rang sẽ có một thú vui tiêu khiển nhưng không ngờ học chơi mà lại say mê quá đến như vậy. Hoa lan nào nở, tôi cũng muốn vẽ lên tranh, tôi muốn chum hoa lan đó nở mãi mãi không tàn. Chỉ có vẽ nó mới tươi đẹp và sống động được. Chụp ảnh tuy giống thật nhưng sao không quyến rũ và đáng quý như bức tranh được. Đôi khi tôi thấy màu sắc acrylic nếu khéo pha còn rực rỡ hơn hoa thật nữa.

Chúng tôi rất cảm ơn bác Bùi Xuân Đáng đã mở lớp dạy vẽ, không tiếc bao công sức trong mấy năm liền đến dạy lớp lan, lớp vẽ bỏ ra bao nhiêu thì giờ quý báu để tận tụy chỉ dẫn cho chúng tôi học được một thú giải trí thật thanh cao và đầy quyến rũ này. Nhìn những bức tranh mình đã say sưa vẽ, tôi thấy mình có cả một gia tài kỷ niệm đáng quý để lại về sau cho các con. Tôi mong mỗi những người yêu hoa lan, những học viên trong Hội Hoa Lan sẽ học vẽ hết để cùng nhau hưởng được cái thú tuyệt vời này, để các anh chị sẽ vẽ lại những bông lan yêu quý các anh chị đã tự tay nuôi trồng, chăm sóc nay trở thành chum hoa đẹp bất tử trong tranh! Tôi tin chắc rằng một người rất tầm thường như tôi mà còn say mê vẽ được vài bức tranh lan thì ai ai cũng có thể thành HOẠ SĨ LAN cả.

Vũ Dung